

LUOKKATAISTELU

Kirj. E. H.

(Suomennos)

LUOKKATAISTELU ei ole pelkkä teoria, vaan vissiin pisteeseen kehittynyt yhteiskunnallinen tilanne. Se ilmaisee itsensä taloudellisesti kaikkialla elämässä. Se on hallitsevan ja hallinnon alaisuuteen alistetun luokan välistä taistelua. Työväenluokka yrittää korjata asemaansa taloudellisen ja poliittisen toiminnan kautta. Hallitseva luokka sitävastoin yrittää tukahduttaa työläisten liikehtimiset, pitääkseen voittonsa korkeina.

Pääomanimistaja on yksilöllinen, samoin työläinen, niin pitkälle kuin hänen yksilöllinen maksukotelonsa tulee ottaa huomioon. Ne eivät toimi ihmiskunnan hyvinvoinnin edistämiseksi, eikä heidän luokkansa toisten jäsenten etuja silmälläpitäen. Jos kumpi hyvänsä, pääomanomistaja tai työläinen, järjestyy luokaksi ja toimii luokkatietoisesti, niin ne tekevät sen syystä että he ovat oppineet kättämään sen tosiasian, että he voivat järjestäytymisen kautta edistää heidän yksilöllisiä pyyteitään. Yksilöinä he ovat heikkoja, mutta yhdistyneinä he ovat voimakkaita. Siksipä kapitalistiluokka ja työväenluokka järjestävät voimansa yksinomaan sen syyn tähden, että he voivat hankkia enemmän yksilöllisiä etuisuuksia itselleen.

Kapitalisteilla on hyvin järjestetyt laitokset valtansa säilyttämiseksi ja ehkäistäkseen työväenluokan ottamasta teollisuudet haltuunsa sekä käyttämästä niitä ihmiskunnan hyväksi. Näihin järjestettyihin laitoksiin kuuluu myös valtio, jota yleensä kutsutaan hallitukseksi. Se saa voimansa kansan myötätunnosta. Kapitalistit, jotka kontrolloivat painetun sanan, puhujalavat ja oppilaitokset, käyttävät sitä omien etujensa ajamiseen. Työläiset, jotka on opetettu sen suuntaisesti, uskovat, että kun he äänestävät saaman-

sa opetuksen mukaisesti niin heillä on jotakin vaikutusvaltaa valtiolliseen toimintaan nähden.

Ennen n. k. sivistyskauden esiintuloa oli ihmisten eri taloudellisiin luokkiin ja kautumisen tuntematonta. Ihmiset olivat eläneet sitä ennen lukemattomia ajanjaksoja luokattomassa yhteiskunnassa. Niin kauan kuin ihmisten toimeentulo riippui metsästyksestä ja vissinlajisten eläinten pienessä mittakaavassa kasvattamisesta, ei loiseläjaluokan nousulle ollut mitään mahdollisuuksia. Työnsä tuloksilla saattoi vain kukin työn suorittaja silloin tyydyttää persoonakohtaiset tarpeensa ja kaikkien yhteiskunnan jäsenten täytyi suorittaa jotakin hyödyllistä työtä.

Tuotantokoneiston kehittymisen, kuten auran keksintö ja härän asettaminen vetämään sitä, kautta tuli työ tuottavammaksi. Yksi työläinen saattoi työskentelynsä kautta tuottaa tarpeita useammalle henkilölle. Tällöin tuli ihmisen orjuuttaminen voittoa tuottavaksi.

Eläinten kesyttäminen ja niiden laumoissa kaitseminen barbaarisen kauden keski- ja loppuajalla johti myös niiden yksityisomistukseen. Tämän yksilöllisen omistusoikeutensa kautta nousivat yksilöt siihen asemaan, että he pystyivät alistamaan orjuutensa alaiseksi toisia heimonensa jäseniä ja myöskin ne, jotka oli saatu vangeiksi heimosodissa.

Orjuus oli riiston ensimmäinen muoto ja menneen ajan korkeat sivistykset, sellaiset kuin oli Babyloniassa, Kreikassa ja Roomassa, perustuivat orjuudelle. Ja valtio jo silloin, kuten vielä tänäkin päivänä, oli se järjestetty voima, jonka avulla orjat pidettiin alistuvaisessa asemassa.

Valtio on ja on aina ollut omistavanluokan laitos, jonka kautta se on hallinnut alistamaansa työtätekevää luokkaa — ol-

koonpa ne olleet sitten orjia tai nimellisesti vapaita palkkatyöläisiä.

Feudalinen valtio ei perustunut alkujaan orjien vaan maan omistukselle. Feudaliherra orjuutti palvelijansa. He eivät antaneet orjilleen ruokaa, vaatteita ja suojaa, kuten oli tapana kahleorjuuden aikana. Maaorjan täytyi tuottaa ne. He työskentelivät osan ajasta heidän viljeltäväkseen luovutetulla maakaistaleella ja toisen osan feudaliherran omistamalla maa-alueella, saamatta siitä mitään palkkaa.

Feudalisesta valtiosta muodostui nykyinen valtio, kapitalistinen hallitusjärjestelmä, ajanmukainen parlamentaarinen hallitusmuoto, jolle yleinen äänioikeus on ominainen. Se on kapitalistisen kehityksen korkein tuote.

Kun uudenaikaiset tuotantokoneet otettiin käytäntöön, niin silloin täytyi kapitalistien myöskin ryhtyä opettamaan työläisiä. Tämä johti kansanvaltaisen hallituksen muodostamiseen. Nykyinen valtio ei perustu orjain, eikä nimellisesti maanikaan omistamiseen, vaan tuotantolaitoksien omistukseen. Valtion tai hallituksen kautta kapitalistiluokka säilyttää tuotantolaitoksien omistusoikeuden ja jatkaa niiden omistuksen kautta työväenluokan riistämistä.

Kapitalistinen valtio on paljon paremmin järjestetty kuin orja- ja feudali-valtiot. Se kykenee peittämään työläisiä paljon tehoisammin kuin sen edeltäjät. Se salaa parhaan aseensa (alamaistensa omintakeisen ja itseään auttavan toiminnan tukahduttamisen, niin kauan kuin se on suinkin mahdollista) ja hallitsee sekä ryövää työväenluokkaa. Ja niin kauan kuin salaaminen onnistuu, niin kauan valtio näyttää olevan kansan hallitus, kansan kautta ja kansan hyväksi. Se on kapitalistisen järjestelmän oivallisin hallintomuoto. Koulut, painotuotteet ja puhujalavat, jotka ovat kapitalistiluokan kontrollin alaisia, opettavat kansalle, ettei sellaista kuin luokkataistelua ole olemassaakaan tässä yhteiskunnassa, ja että kaikilla on yhtäläinen tilaisuus edistyä henki-

sesti sekä aineellisesti tässä maailmassa.

Kapitalistien edustajat puhuvat kaikkien tasa-arvoisista oikeuksista ja kansanvaltaisudesta. Mutta kuu työläiset lakkoutuvat lyhemmän työpäivän ja paremman palkan saavuttamiseksi, ylentääkseen elintasoaan, niin valtion sotilaat lähetetään paikalle tukahduttamaan heidän liikehtimisensä.

Kapitalistiluokka tarvitsee koulutetun työväenluokan, sillä tuotanto vaatii kautta linjan korkeaa teknillistä tuntemusta siihen osallistuvilta työläisiltä. Työläisten tulee olla koulutettuja ollakseen edullisia tuottajia ja samalla heidän pitäisi olla patrioottisia nykyistä järjestelmää kohtaan. Siksipä historia, taloustiede ja yhteiskunnalliset tieteet yleensä eivät olekaan niitä aineita, joita nykyisissä kouluissa opetettaisiin, sillä niihin tutustumisen kautta tulisivat oppilaat pian havaitsemaan totuuden, jota kapitalistit eivät soisi heidän tulevan tietämään. He käsittävät totuuden tietämisen johtavan oppilaat kaivamaan perustusta pois tämän järjestelmän alta. Siksipä suurin osa korkealle kehittyneistä henkilöistä, jotka ovat saaneet koulutuksensa porvarillisissa yliopistoissa, eivät tahdo koskaan havaita käsittämään kuinka harhaanjohtavat käsitteet heillä on tärkeimmistä historiallisista ja taloustieteellisistä tosiasioista.

Työläiset, jotka käsittävät todellisen, nimellisen ja suhteellisen palkan luonteen, omaavat keinot käsittääkseen kuinka heidän työstänsä voidaan saada yliarvoa. He käsittävät tulleen ryövätyiksi työmaalla, jossa yliarvo luodaan. Heitä ei voida enempi uskottaa kapitalististen koulukirjojen satumaisilla tarinoilla ja luokkataistelun olemattomuudella.

Mitä on tuotettu, kuinka se on tuotettu ja kuinka tuote vaihdetaan, määrittelevät pääasiallisesti yhteiskuntarakenteen luonteenomaisuuden. Tuotantotavassa tapahtunut muutos saattaa myös muutoksia aikaan yhteiskuntajärjestelmässä. Työväenluokan järjestöjen täytyy myöskin pysyä yhäti muuttuvan tuotantotavan tasolla, tai

muussa tapauksessa ne tulevat olemaan merkityksettömiä työtaisteluiden puhjetuina.

Satakunta vuotta sitten kaikki valmistettiin käsin. Työläinen valmisti vussin tarve-esineen raaka-aineesta valmiiksi saakka käsityökaluja käyttäen. Siksi heiltä kuluikin useita vuosia aikaa, ennenkuin he oppivat ammattinsa.

Tänään me elämme koneaikakaudella. Kone on muuttanut työn laadultaan toisenlaiseksi kuin mitä se oli noin sata vuotta sitten; se on nyt osakäsittelyä, joka tarkoittaa sitä että yksi työläinen suorittaa vain pienen osan kunkin tavaran valmistamisprosessissa. Nykyinen tarve-esineiden valmistustapa on sellainen, että siihen sisältyy monta eri operatsionia. Yksi henkilö suorittaa yhden operatsionin ja toinen toisen ja niin edelleen, kuudes tarve-esine on valmis. Työläinen voi tottua työhönsä muutamassa minuutissa tai tunnissa. Tätä kutsutaan työnjaksi.

Työnjako on tehnyt ammattitaitoisuuden tarpeettomaksi ja heittänyt ammattitaitoisetkin työläiset ammattitaidottomien työläisten joukkoon. Siksi monet ammattijärjestöt, jotka on muodostettu ammattitaitoisuuden pohjalle, kuten A. F. of L., ovat tulleet kelvottomiksi. Se ei ole voinut pysyä tuotannon kehityksen mukana.

Uusi tuotantotapa on aiheuttanut myös sen, että keskiluokka on menettänyt taloudellisen perustansa ja on häviämässä pois näyttämöltä. Pienviljelijä on myöskin tuomittu katoamaan pois näyttämöltä kelvottoman tuotantotapansa tähden.

Palkkatyöläisten luokka sitävastoin kasvaa lukumäärältään ja sen merkitys tulee

päivä päivältä suuremmaksi. Se on ainoa luokka, joka on kykenevä panemaan teollisuuslaitoksien pyörät käyntiin. Tuotantolaitokset käyvät silloin kun palkkatyöläiset käyttävät niitä ja kun he lopettavat työskentelynsä, niin tuotantokoneisto pysähtyy. Näinollen palkkatyöläisten käsissä on kaikki voima, jos he olisivat järjestyneet oikeaan ja aikaan vastaavaan järjestöön, sellaiseen kuin on I. W. W., joka vastaa nykyistä tuotantotapaa — tuotannossa käytännössä olevaa työnjakoa.

Mutta ennen järjestymistä tulee eteen kasvatusopillinen puoli. Sellainen opetus jonka kautta työläinen oppii ymmärtämään ja sovittamaan itsensä vallitsevaan talouselämään. Jokaisen työläisen ensimmäinen tehtävä on elämänsä ylläpitäminen ja se on aineellinen probleemi. Voidakseen korjata taloudellista tilannettaan täytyy työläisen järjestyä samaan järjestöön työläistovereittensa kanssa. Yksilönä on työläinen avutoin. Yksilönä sinä et ole kykenevä hankkimaan itsellesi aineellisia saavutuksia. Työläisten on pakko ryhtyä käyttämään yhteiskunnallista tuotantokoneistoa yhteiskunnallisesti ja heidän tuottamansa tavarat täytyy myös yhteiskunnallistuttaa. Meidän on lakettava olemasta harhaanjohdettuja orjia.

Tuotantolaitoksien luokkaomistus ja hallinto on osoittautunut epäkäytännölliseksi — se on tehnyt itsensä mahdottomaksi ja saattanut koko ihmiskunnan uhaavaan tilanteeseen. Se on muodostunut edistyksen esteeksi. Näinollen on työläisten järjestyttävä taloudellisesti, saatakseen koko taloudellisen rakenteen työväenluokan hallinnon alaiseksi.

— Jos Sokrates oli väärässä silloin kun hän sanoi: "metsien puut eivät opeta minulle mitään, vaan kylläkin kaupunkien ihmiset," niin yhtä väärässä ovat ne, jotka sanovat, että käytännöllisyys voi syntyä ilman tieteiden tuntemusta; ja että käytännöllisyyttä ainoastaan luokkataistelussa tarvitaan.

— Usein sanotaan kupin kuumaa teetä jäädyttävän henkilön vastavaikutuksensa kautta. Lukuisat henkilöt vakuuttavat, että he tuntevat itsensä jäädytetyiltä juotuaan kuumaa nestettä kuumalla ilmalla. Se on kuitenkin vaarallinen harhakäsitys, asian tuntijain lausunnon mukaan se voi aiheuttaa kuumuuspistoksen, jos henkilö on jo ennestään lähellä sitä astetta.